

Мѣрете кого мѣрите,
Стефана да си раните.“
Всичкитѣ дружно грѣмнали,
И Стефана си ранили.
Стефанъ дружину извика :
„Дружино, вѣрна сговорна,
Дръжте се, не се вдавайте,
Нито се отъ врагѣтъ бойте ;
Юнашки знаме развѣйте ;
Съ саби глави имъ сваляйте,“
Дружина се распалила,
Страшно душмани нападнали,
Бюлюкъ башиятъ живѣ хванали
И въ гжета гора отвели.

Янка.

Снощи е Янка въ село влѣзла ;
Въ село влѣзла, турчинъ убила,
Убила го е и скрила го е,
Въ бацини си тъмни зандани.
Доде петлитѣ веднѣжъ попѣхътъ,
Три пѣти Янка на сѣдѣ водили,
И пакъ не можле да я осѣдѣхътъ.
Че дума Янка все една дума :
„ Юнакъ съмъ била, убила го съмъ,
Умна съмъ била, укрила го съмъ.
Не съмъ винарка, вино да му дамъ,
Нито ракаджийка, — върла ракия,
Не съмъ хлѣбарка, хлѣбъ да му мѣсяжъ,
Не съмъ чибукчийка, чибукъ да му палижъ.
